

Kurs: **EG1017 Examensarbete, kandidat 15 hp**

Självständigt arbete 2013

Konstnärlig kandidatexamen i musik 180 hp

Profil: Musik- och medieproduktion

Institutionen för Musik- och Medieproduktion

Handledare: Peter Schyborger & Per-Henrik Holgersson

Mathias Correia de Melo

Drömmar

Att nå fram till publiken med känsla och budskap

Skriftlig reflektion inom självständigt, konstnärligt arbete

Det självständiga, konstnärliga arbetet finns
dokumenterat på inspelning: **DVD, mathiasmelo - Drömmar**

Sammanfattning

Tack vare mitt intresse för livemusik och den magi som kan skapas i kontakten mellan artister och publik har jag i det här examensarbetet genomfört två musikproduktioner, i konsertform, som handlar om drömmar. Mitt syfte med dessa musikproduktioner har primärt varit att undersöka hur man som artist, genom musik och interfolierade mellanpartier - alltså den verbala kommunikationen mellan låtar under en konsert som kommunikationsmedel, når ut till sin publik. De två musikproduktioner som jag genomfört och som utgör mitt examensarbets praktiska del har sin utgångspunkt i ett manus som jag skrev och en given låtlista. En viktig del i detta arbete var att repetera in manus och låtar. I arbetet med musikproduktionerna har jag utgått från att vi som artister, för att vinna förtroende hos publiken, måste bjuda till och visa vilka vi är, ta kontroll över situationen för att verka trovärdiga, våga vara personliga men inte privata, visa passion för det vi gör, utstråla personlig säkerhet på scen och inte lämna över ansvaret till publiken. Hur väl vi som artister lyckas vara oss själva på ett självsäkert och övertygande sätt är avgörande om vi kommer fånga stundens nerv och publikens känslor. Utöver denna skriftliga rapport ingår även en videodokumentation av musikproduktionen.

Sökord

Musikproduktion, scenisk kommunikation, interfolierade mellanpartier, livekonsert, scenisk prestation

Innehållsförteckning

Introduktion	1
Personlig definition av begreppet "drömmar"	2
Syfte.....	3
Konsertens mål.....	3
Metod	4
Manus	4
Scenisk prestation.....	6
Samarbete med Estetiska programmet, Marks gymnasieskola	8
Resultat	9
Konserten på Kungl. musikhögskolan.....	9
Konserten på Marks gymnasieskola	10
Samarbete med Estetiska programmet, Marks gymnasieskola	11
Avslutande konklusion	12

Introduktion

För snart 4 år sedan, då jag skrev min första låt, började jag forma en tanke om att jag skulle leva efter mina ambitioner, leva efter mina villkor. Jag ville må bra. Allt fler låtar skrevs och vad jag ville göra i framtiden blev allt klarare för varje dag.

Ju djupare jag dök ner i musikens värld desto mer intresserad blev jag för livemusik. Jag fascinerades av synen och soundet av människor som skapar musik på scen inför publik. Jag intresserades av hur andra artister förhöll sig på scen, hur de grep tag i nuets nerv och höll fast vid den genom hela konserten och den magin de skapade med publiken. Inte bara under låtarna, utan även mellan deras låtar. De höll alla vakna och på spänn, sugna på att höra vad de skulle säga.

Samtidigt som jag utvecklade och förtydligade mina musikaliska ambitioner formades mina mål och drömmar som motiverade mig framåt på den då ganska otydliga väg jag stod i begrepp att beträda. Mina ambitioner och drömmar gav mig tydliga riktlinjer. Konkreta bilder där jag lyckades i mitt huvud dök upp titt som tätt.

Våren 2012 började jag fundera kring varför vi drömmer och varför det är så viktigt att drömma. Vad har andra för drömmar? Vem bestämmer att du har, eller inte har, förverkligat din dröm? Du bestämmer över dina drömmar och ambitioner, men hur mycket påverkas dina drömmar av omgivningen? Diskussioner med min mor och egna observationer av hur jag påverkades av dessa frågor fick mig att vilja ta dessa ett steg längre. Jag förstod väldigt snabbt att detta skulle utmytna i ett projekt, antingen innanför eller utanför skolans väggar.

Personlig definition av begreppet ”drömmar”

Med begreppet ”dröm”, menar jag drömmar så som *personliga, positiva mentala bilder*. Ordet dröm kan ha olika mening i olika tidsperspektiv. Jag vill dela upp det i tre olika tidsperspektiv:

- *Framtidsdröm*
- *Nutidsdröm*
- *Dåtidsdröm*

En framtidsdröm är en *personlig, positiv vision*. Du har mentala bilder som du vill ska stämma överens med din framtidsverklighet.

Exempel: Daniel, vill öppna upp ett cykelcafé. Där vill han baka egna kakor och handla med cyklar samtidigt. Vad som inte är sagt är att han inte ens driver ett eget café ännu. Men drömmen om att en dag få stå bland vackra tävlingscyklar, hjälpa och prata med kunderna om det delade intresset och samtidigt sälja kakor och bakelser, gör att han har en vision - en tydlig bild av hur det ser ut när han har lyckats.

Vad som definierar en framtidsdröm är alltså en framtida målbild som är annorlunda med den verklighet som du faktiskt lever i. För att nå upp till framtidsdrömmen krävs en *förändring* från det stadiet du fick drömmen, till det stadiet du ansåg att du uppfyllde den.

En nutidsdröm är när *din positiva mentala bild stämmer överens med din verklighet*. Vi fortsätter med exemplet Daniel, som ville öppna upp en cykelaffär. Efter 1,5 år står han äntligen med brödkaveln i ena handen, och ett cykelhjul i andra. Han säljer nu kakor och handlar med cyklar under samma tak. Daniels dröm har förverkligats. Han lever inte i drömmen, men hans mentala bilder stämmer överens med vad verkligheten faktiskt presenterar.

En dåtidsdröm innebär att *positiva mentala bilder har varit verklighetsöverensstämmande*.

Exempel: Per hade en dröm när han var 18 år. Han ville ut och resa, se världen med sina egna ögon och göra sin drömresa. När han blev 20, hade han samlat ihop tillräckligt med pengar för att ge sig ut på äventyret. Hans dröm stämde nu överens med verklighetsbilden. Han var ute och reste i 2 år och kom sedan hem till Sverige igen. Nu kan han, i 24 års ålder, blicka tillbaka på den fantastiska dröm som han hade, och hur den förverkligades. Han har alltså haft en

dröm, verkligheten har stämt överens med hans mentala bilder, och idag är verkligheten inte överensstämmande med de dåvarande positiva, mentala bilder han hade (det betyder inte att hans nuvarande verklighet är sämre än drömmens).

Syfte

Syftet med detta examensarbete har varit att göra en musikproduktion genom att:

- *utforma en tidsplanering,*
- *utifrån en given låtlista skriva interfolierade mellanpartier till en konsert,*
- *spela upp konserten live vid två tillfällen. Den ena på Kungl. Musikhögskolan i Stockholm (KMH) & den andra på Marks Gymnasieskola (MG),*
- *spela in ljud och video,*
- *mixa ljud och video.*

Min övergripande målsättning med att genomföra denna musikproduktion har varit att få inblick i hur jag på ett lyckat sätt når ut med mina budskap och känslor live på scen och hur man vinner sin publik och dess förtroende. Jag har valt att fokusera min rapport på musikens budskap och röda tråd, de interfolierade mellanpartierna och min sceniska prestation. Slutligen vill jag redogöra för mitt samarbete med Estetiska programmet på Marks gymnasieskola (MG).

Konsertens mål

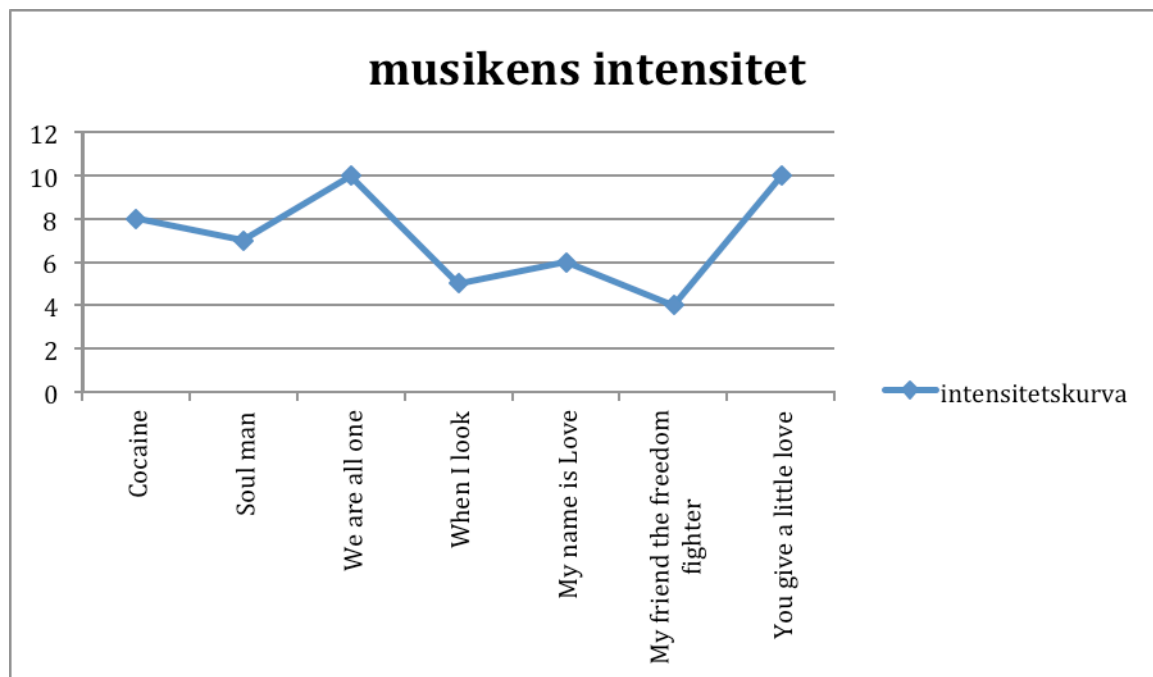
Mitt mål är att motivera publiken till att följa sina drömmar och inte ge upp. Jag vill att de ska bli medvetna om att deras drömmar inte är orealistiska och de har alla chanser i världen att faktiskt följa upp sina drömmar och göra något av dem. Jag vill att de ska ifrågasätta sig själva och sina val. Jag vill ge dem alla en bit av vad jag själv har varit med om och hur mina drömmar förändrats på vägen.

Metod

För att bäst lyckas med konsertens mål, var det viktigt att manus höll en abstraktionsnivå så att publiken skulle förstå. Jag ville bjuda in publiken till mina tankar, vad som motiverar mig, hur drömmar stärker och får mig att blicka framåt med en positiv och uppmuntrande anda. Därför var det viktigt att jag mötte dem på ett plan där vi talar samma språk för att de skulle kunna ta till sig vad jag ville säga. Där hade jag en utmaning i mitt manusskrivande som var avgörande i hur djupt "drömmar" bottnade hos publiken. "Hur ska jag kunna tilltala så många som möjligt?" var en frågeställning jag hade i bakhuvudet under processen. Min konstnärliga handledare Peter Schyborger gav mig råd att aktivera publiken med att ställa frågor i "du-form", ställ frågan men låt ingen svara på den. "Hur skulle du ha gjort?", "Är det inte upp till dig att forma dina ambitioner?" osv. Oavsett vad för drömmar publiken har behövde jag kunna nå ut så de kunde ta till sig budskapet och applicera det på sina egna liv. Genom du-formsfrågeställningar gav jag dem en möjlighet att göra det.

Manus

När jag skulle börja skriva mitt manus till konserten var det viktigt för mig att först sätta en låtlista. Det huvudsakliga musikmaterialet har skrivits under de senaste tre åren. De låtar jag valde ut blev följande baserade på att få ett bra tempo i konsertformen. Det var viktigt att hitta en puls i den musikaliska intensiteten som motsvarar den koncentrationsnivå som publiken hamnar i vid olika tidpunkter under konsertens gång. Ca 20-30 minuter in i en konsert sjunker koncentrationsnivån naturligt hos lyssnare, därför valde jag att sänka den musikaliska intensiteten med låtar som uppfattas lugna och behagliga. Därefter hämtar jag hem publiken igen med att öka intensitetsnivån i musiken och avslutar konserten med mycket energi. Tanken med detta upplägg är att publiken ska gå ifrån konserten med en hög inre energi. Nedan kommer en tabell på hur jag uppfattar mina låtars intensitet och energi.

1. Cocaine
2. Soul man
3. We are all one
4. When I look
5. My name is Love
6. My friend the freedom fighter
7. You give a little love and it all comes back to you

När väl låtlistan var satt var det inte särskilt svårt att bestämma vad jag ville säga innan varje låt. Låtarna har tydliga budskap som har med ämnet drömmar att göra vilket underlättade de interfolierade mellanpartiernas röda tråd.

Konserten börjar med att jag börjar spela låten ”Cocaine”. Den har ett driv och en puls som gör att vi kommer in i min musikaliska värld direkt från sekund ett. Sedan börjar den filosofiska resan om ämnet med att jag berättar lite om min livsbakgrund. Jag pratar om min fotbollskarriär och hur jag till slut bröt med den. Fotbollen var min identitet och nästa dag var jag identitetslös. Låten ”Soul man” spelas. Konserten fortsätter med att jag pratar om individualismen. Vår omgivning uppmuntrar oss att klara allt själva. Du ska lyckas, se till dig själv osv. Jag har en tanke om att det är tillsammans som vi lyckas. Ingen lyckas ensam. Vi är beroende av varandra och varandras välmående. Vi är ett.

Efter det interfolierade mellanpartiet spelar jag låten ”We are all one”. Direkt efter spelar jag låten ”When I look”, utan mellanprat, som handlar om att vi alla har drömmar, drömmar som gör oss till bra människor. Jag vill även via denna låt uppmana folk till att våga drömma.

Därefter pratar jag om hur musiken blev min nya dröm efter fotbollskarriären. Jag visualiserade positiva bilder i mitt huvud där jag lyckades. Jag tar upp anledningar varför vi ska drömma, vad glöden inom oss har för effekter på oss. Det är tack vare den som vi orkar upp på morgonen. Det är den som gör dagen färgglad och när den glöder som allra bäst finns det inga tvivel att vi går i rätt riktning. Men det finns dagar då vi känner rädsla inför våra drömmar. Vi kan känna oss ensamma och att våra drömmar är utan hopp. När det är sagt går låten ”My name is Love” igång. En låt som handlar just om ensamheten och att man ska aldrig glömma att alla är viktiga.

Uppföljningsvis pratar jag om att det är upp till oss själva att forma våra drömmar, att bejaka dem, våga berätta drömmarna för varandra och att vara tacksam att vi faktiskt kan drömma. Jag vill uppmuntra folk till att deras drömmar inte är orealistiska och att de har alla chanser att följa efter sina drömmar. Efter detta sjunger jag låten ”My friend the freedom fighter”. Den låten handlar om att uppmuntra alla till att ge glädje till varandra och att det är upp till dig som individ att gilla dig själv och din omgivning.

Avslutningsvis ställer jag frågan till min publik ”Varför gör du det du gör?” Jag vill att de ska tänka på det och våga ifrågasätta sina egna val och intressen. Kanske fumlade de omkring i sina liv utan att veta vart de är på väg? Jag fortsätter med att svara själv på frågan varför jag gör det jag gör. För mig handlar det om innebörden att ge. ”Att ge är att få” brukar jag tänka. Om jag ger ett leende till dig, får jag alltid ett tillbaka. Därefter tackar jag för mig och avslutar med att spela låten ”You give a little love and it all comes back to you”.

Scenisk prestation

Under mitt examensarbete har jag varit i kontakt med Jason Diakité, artist och låtskrivare. Med tanke på hans karriär och erfarenheter i musikbranschen kan han coacha och vägleda mig genom projektets gång och mitt sceniska uttryck. Han tackade ja till frågan om han ville vara ett bollplank och komma med feedback på manus, musik och sceniskt framförande.

När ett första utkast på manus fanns presenterades det för honom. Vi pratade om hur vi skulle få fram det viktiga i denna berättelse om drömmar. Vad var det som var intressant och vad hade relevans i manus? Vad behövdes bli sagt och vad var oviktigt? Något som jag tog fasta på efter första presentationen inför honom var ” Om du ska säga något mellan en låt – säg det ordentligt”. Efter första utkastet märkte jag en viss förvirring över vad jag skrivit. Viktiga aspekter och budskap fanns där nedskrivet men jag hade svårt att formulera dem. Jason började ifrågasätta det jag sa. ”Varför fick du kicken från laget?”, ”Hur kände du?”, ”Varför var det jobbigt att säga att det var musik du ville spela?”. Han uppmuntrade mig att berätta om mina känslor i manus.

Det första utkastet innehöll mycket som jag lät vara okommenterat. Jag undvek att gå djupare inom vissa områden. Kanske för att jag själv tyckte att det var obekvämt. När jag väl satte mig ned igen och utvecklade manus upplevde jag en lättnad över att få förklara mina känslor för vad jag varit med om.

När manus hade utvecklats mer träffades vi på nytt den 9/4 2013. Den här gången var det inte bara orden som var i fokus. Nu handlade det om att nå ut till de jag skulle prata med – publiken. Känslorna i min kropp vid tillfället jag redovisade var nervositet, rädsla över den musikaliska prestationen då jag var dåligt uppvärmd, samt osäkerhet för att manus inte var inrepeterat. Resultatet blev en lite förvirrad presentation. Detta ledde ändå till ett bra samtal.

Hur ska jag göra för att få kontroll över situationen? När jag pratade på hade jag svårt att våga ta ögonkontakt med både Jason och Ronja (flickvän till Jason som satt med som proppublik). När jag spelade låtarna slöt jag mina ögon och då också mig själv. Jag upplevdes inte trovärdig om jag inte visade med kroppen vad jag sa. ”*Ta kontroll över situationen och din nervositet genom att ta ögonkontakt med publiken*” sa Ronja. ”*Titta även på publiken när du kör dina låtar. Kan du blunda och spela samtidigt kan du även se på andra och samtidigt spela*” sa Jason. I manus hade jag också hittat partier där jag målade upp scenarier. Jason tyckte att det var ett jättebra sätt att hålla kvar publiken i storyn, som att jag exemplifierade mina ämnen genom egna erfarenheter.

Utdrag ur manus:

”Men ibland kan man bli ensam och tvivla. Vad gör jag här? Kommer det här att funka på riktigt? Vågar jag? Då är det bra att påminna sig om vart man är, vart man är på väg, vem man är och var du kommer ifrån. och inte minst - du är grym.

Och en kväll, när jag satt på mitt rum i Stockholm, kände jag mig ganska miserabel. De där frågorna virvlade runt i mitt huvud och ensamheten var påtaglig. Stora snöflingor segnade ner över staden och jag började skriva på just nästkommande låt – My name is Love.”

När manus var färdigskrivet och jag hade repat in det bra, började jag söka konstpauser i texten. Jag ville få min monolog att flyta, hitta en tilltalande vardagston i texten. Jag ville hitta de djupa poängerna och betona dem för att få publiken att förstå undermeningen att ”det här tycker jag är viktigt!”. Jag ville få fram min passion för min dröm i monologen för att motivera och ”boosta” lyssnaren. Ernesto Sirolli säger i en föreläsning från TED Talks, publicerad 26 november 2012, att vi applåderar starkast åt de mest passionerade människorna! [Ernesto Sirolli: Want to help someone? Shut up and listen! - YouTube](#)

Det fick mig att fundera över hur jag bäst skulle kunna vinna min publik. Jag tror att det är när jag visar mitt sanna jag, mina sanna känslor för mina drömmar som jag når ut och får med mig publiken. Det är något jag vill jobba med mycket mera och det enda sättet att utveckla det är att få göra det inför en publik.

Samarbete med Estetiska programmet, Marks gymnasieskola

Konserten på MG har föregåtts av ett samarbete. Tack vare god planering, framförhållning och visat intresse från MG har elevernas roll i examensprojektet ingått i deras kursplan.

Den 19/2 2013 besökte jag eleverna för att presentera mig och projektet, lära känna dem och till slut förmedla deras roll i projektet. Deras uppgift var att tillsammans göra ett bildspel med bilder de själva gjort som var en tolkning av ordet ”drömmar”. Detta bildspel skulle sedan rulla som en levande backdrop bakom mig under föreställningen. De hade också ett ansvar att förbereda konsertsalen med teknikutrustning och göra scenen visuellt njutbar så jag som artist kunde fokusera på det konstnärliga.

Min tanke med bildspelet är att jag vill göra publiken till en del av konserten. Jag vill att de ska känna sig som en del av föreställningen och att de har bidragit till stunden.

Resultat

I detta avsnitt följer en presentation av egna reflektioner och andras kommentarer med kopplade till de två konserterna, en på Kungl. Musikhögskolan och en på Marks Gymnasieskola samt reflektioner över mitt samarbete med det estetiska programmet vid Marks gymnasieskola.

Konserten på Kungl. musikhögskolan

Konserten på Kungl. musikhögskolan - KMH var fint inramad. Lokalen infriade otalade löften om en intim stund och jag upplevde ett gott klimat under hela föreställningen. Vad gäller mina interfolierade mellanpartier hade de kunnat vara bättre inrepeterade. Jag kände mig osäker och nervös när jag pratade, speciellt i början. På grund av dessa brister började jag också lägga in ordet ”liksom” mellan raderna. Efter analys av videodokumentation upplevde jag att trovärdigheten i det jag sa minskade och jag uppfattade mig själv som mindre självsäker. Jag slutade lyssna på mig själv i videon och lyssnade istället bara efter ordet ”liksom”. *Se videodokumentation ”liksom-video”*. Det var inte förrän vi kom till slutet av konserten som jag kunde uppleva mig själv som trygg i stunden, mer avslappnad och fick mer skratt från publiken. En trumpet hördes genom väggarna och jag passade på att ta tillfället i akt och skämtsamt påpeka hur irriterande trumpeten var. *Se videodokumentation ”Skratt-video”*.

Musikaliskt tycker jag att jag nådde ut väldigt bra. Låtarna var väl inrepeterade och även fast jag inte var riktigt nöjd med de interfolierade mellanpartierna tycker jag att de förstärkte musikens budskap och känsla.

Efter konserten kom många fram och uttryckte sina kommentarer. Jag hamnade lätt i diskussioner med de som kom fram om vad som nyss hade sagts. En del ville också lämna några kommentarer. Dessa axplock var av längre karaktär:

- *Eirik Røland musiker, producent och studerande: "I går var jeg på Mathias Melo's eksamenskonsert. Jeg synes konserten hadde en veldig bra helhet, og at mellomsnakket virkelig forsterket sangene. Temaet om drømmer var personlig veldig relevant og inspirerende, og måten det ble portrettert inviterte på en vennskapelig måte både til refleksjon og til nytelse. En kjempefin konsert!"*
- *Jonathan Clement, førskolelærer: "It was very refreshing to listen to live music that had a story behind it. Normally the hidden messages in songs or where a band/artist has got their inspiration to create their songs is left for the listener to only imagine. With Mathias's concert, we were taken on a journey on the decisions he has made, the emotions he faced, the real meaning behind why he creates music and the inspiration he discovered along the way.
What I enjoyed most was his live performance. After a small part of his story was told he followed it with a song which seemed to have been created beside his story. What was so intense about his performance was how alive he was whilst performing. You could almost feel his vibe as he performed and it gave me goose bumps listening to the funky riffs accompanied by his pitch perfect singing which was in his own unique style. Passion is a mild word one could use for Mathias' music and I'm certain that his creations will be heard by many. Thank you Mathias for such quality entertainment."*

Konserten på Marks gymnasieskola

Konserten på Marks gymnasieskola - MG opplevdes något bättre än KMH-konserten. De interfolierade mellanpartierna var bättre inpräntade i mig vilket gjorde att jag kände mig friare i manus, kunde vika av om så behövdes och sedan snabbt komma tillbaka. Redan efter första låten märkte jag hur inne jag var i stunden. Jag reagerade känslomässigt på vad jag själv sa, fick små rysningar ibland för att det jag sa menade jag, och jag visade mig sårbar för alla där men jag hade kontroll över spelningen. Jag märkte att jag hade allas uppmärksamhet i rummet, speciellt när jag ställde du-formsfrågorna. När jag frågade dem "Är det inte så att vi vill vara glada? Vill vi inte må bra?" så svarade några "JA!" ändå på frågan. De lyssnade, de tog till sig det jag sa. Även fast ordet "liksom" förekom flera gånger var det inte lika påtagligt som konserten i Stockholm.

Den musikaliska prestationen var bra men inte lika bra som i Stockholm. I slutet av konserten var min vänsterhand väldigt trött och vid några tillfällen svek styrkan vilket resulterade i en dålig klang i gitarren. Min sång var ok under konserten men jag upplevde en torrhetssensation i halsen under hela spelningen. Min falsett blev lite lidande av detta och jag tror att torrhetskänslan berodde på nervositet.

Även denna konsert ville folk dela med sig av sina upplevelser:

Mikael Petterson, percussionist och lärare på MG, kommentar om de interfolierade mellanpartierna: "Konserten var fullständigt barriärlös mot publiken. Från första andetag sög du in publiken och hade dem i din hand".

Samarbete med Estetiska programmet, Marks gymnasieskola

Mitt samarbete med estetiska programmet gick bra. Tack vare att projektet blev en del av deras kursplan genomfördes allt med god framförhållning, eleverna engagerade sig och lyssnade till vad jag sa. De fick vara en del av en mindre produktion, de fick en insyn vad som krävs från en artists perspektiv att styra och planera ett projekt.

Kvalitén på bilderna varierade. Vissa av elevernas konnotationer av ordet drömmar stämde inte riktigt överens med mina. Jag hade hoppats på djupare eftertanke från deras sida innan de gjorde sina bilder. Det hade varit intressant om jag fick höra deras motiveringar till de valen de gjorde med sina bilder och hur

Avslutande konklusion

Med detta projekt ville jag få en inblick i hur väl jag som artist kan lyckas vinna min publik och dess förtroende. Mina resultat var positiva och visade att denna konsertform var en bra form. Men jag kan inte påstå att denna konsertform fungerar överallt, på alla scener. Om jag har en publik som är redo att lyssna på vad som sägs och spelas på scen fungerar det här upplägget väldigt bra. Jag upplevde under båda konserterna att publiken var fokuserade och de var i en konsertsituation där inramningen talade ett tydligt språk - det var fokus på scenen och vad som skulle hända där. Varför jag anser att konsertformen inte skulle tillfredsställa alla typer av publik är att konserter ser olika ut. Jag kan inte förvänta mig att en publik är beredd att lyssna och vara öppna för det jag säger, att jag ifrågasätter dem och deras val. För att den här konsertformen ska bli bra måste även publiken vara redo att ta emot det jag levererar. Ibland spelar man inför en publik som kommer och går, ibland för människor som har förtärt alkohol och bara vill ha en rolig kväll. Storleken på en konsert har även stor betydelse för hur lätt/svårt det är att få publikens uppmärksamhet. Citerat från Jason Diakité 7/5 2013:

Tiden går snabbare på en stor scen. Ju större publik du har, desto mindre tid mellan låtarna kan du ta. Ju mindre scen desto mer kan du prata, använda dig av tystnaden. Det går inte att göra på stora scener. På stora scener tappar publiken fokus snabbare.

Jag som artist måste vara medveten om vad det är för typ av scen jag ska beträda för att kunna anpassa mig till miljön och nå ut till publiken.

När jag ser tillbaka på konserten på KMH tycker jag att jag lyckades väldigt bra med konsertens mål. Folk kom fram efteråt och ville prata om det som hade sagts under konserten, de ville berätta *sina egna* erfarenheter och dela med sig av dem. Jag tolkar det som att det jag sa och sjöng om nådde in till publiken och de började själva reflektera över sina tankar. Jag hade öppnat upp mig inför dem och vågat vara ärlig, kanske gjorde jag dem mer bekväma att öppna upp sig mot mig.

Konserten på MG tycker jag gav likvärdiga svar som KMH-konserten. En lärare sa att de budskapen och känslorna jag ville förmedla fick honom att ifrågasätta sitt egna liv och

drömmar, sina barns drömmar och vad han väljer att lägga sin energi på. När han delgav detta upplevde jag en enorm glädje för det var precis det här som jag ville att publiken skulle tänka. Den här typen av konsertform fungerade väldigt bra. Publiken förstod sin roll och gav mig full uppmärksamhet. Om jag nu upplever att konsertens mål uppfylldes, kan jag därmed svara ja på min frågeställning.

Att arbeta på det sättet jag gjorde med manus mellan låtarna var ett bra sätt att hålla min historia på banan. I efterhand upplevde jag mig lite för fast i manus. Manus hindrade mig att få vara mig själv på scen. Det var när jag klev ut ur manus som jag märkte av en lättnad i mig själv. Jag tror att om någon regissör hade blivit inblandad i detta, någon som kunde få fram alla de där betoningarna i texten och få fram mig i manus ännu mer, hade det visuella resultatet blivit helt annorlunda. Jag hade nog fått fram *känslan* ännu mera och tydligare.

Mitt möte med Jason den 9/4 2013 gav mig insikter. Insikter som fick mig att inse en rad olika saker hur man gör ett bra intryck från scen. Som jag nämnde var mina känslor inför träffen nervositet, rädsla och osäkerhet. Vad gjorde jag åt det? Jo, jag ursäktade mig för dem innan jag skulle börja spela, vågade inte stå framför dem och öppna upp mig. Vad Jason och Ronja gjorde som räddade hela situationen var att de gav mig ändå konstruktiv kritik på hur jag betedde mig, trots att jag sa ”ni får ha överseende med min prestation”. Att ursäkta sig på det sättet gör aldrig situationen bättre. Jag insåg att jag la över ansvaret för upplevelsen på dem. Istället för att ta en subjektposition på scen, valde jag att inta en objektposition inför dem. Efteråt insåg jag att det är mitt ansvar som artist att sätta nivån på en konsert. Det är upp till mig hur jag vill att det ska kännas för mig på scen. För att vinna förtroende hos publiken måste jag bjuda till och visa vem jag är. Jag måste ta kontroll över situationen som ett subjekt för att verka trovärdig, våga vara personlig men inte privat, visa passion för det jag gör, tro på vad jag säger, utstråla en personlig säkerhet på scen och inte lämna över ansvaret till publiken.

Amy Cuddy, forskare inom kroppsspråk, säger i en föreläsning filmad i juni 2012, [Amy Cuddy: Your body language shapes who you are | Video on TED.com](#) “Don’t fake it ‘til you make it, fake it ‘til you become it”. Om man inte känner sig självsäker eller ha svårt att uppträda med pondus kan man *verka* självsäker för att till slut bli det. Människor med maktutstrålning innehar väldigt ofta följande egenskaper: optimism, självsäkerhet, tror på vinst, risktagande, abstrakt tänkande. Personer som utstrålar makt kroppsligt har en högre halt testosteron i kroppen och mindre utav stresshormonet kortisol i omlopp. Individer som

utstrålar osäkerhet och kroppslig maktlöshet har lägre testosteronvärden och högre kortisolvärden i kroppen. Vi påverkas alltså av hur vi uttrycker oss kroppsligt och vi påverkar andra hur vårt kroppsspråk ser ut. Det är med andra ord inte *vad* du säger, utan *hur* du säger det. Hur väl du lyckas *vara dig själv* på ett självsäkert och övertygande sätt avgör om din publik vill se dig igen.